

Betydning, idet man indeslutter den Regering, som man vil understøtte, mellem tvende Øhder: at den skal være kjæd og forsigtig, tilbageholdende og modig o. s. fr.; saalænge man imidlertid mangler Hjertelag til at udtale en Tilslutning, og Mod til at udtale Mistillid, vil ialtsald en saadan Forhandling ikke kunne faae nogen stor almindelig Betydning. Men, som sagt, det er Forsatningens Skyld; vi have nu engang en Forsatning, hvorved Landets almindelige politiske Spørgsmaal ere henlagte til en anden Forsamling; men ved dette Spørgsmaal skal jeg ikke her videre opholde mig. Jeg har endnu det Haab, at de ærede Forslagsstillere ville tage deres Forslag tilbage.

Madvig: Da jeg begjærede Ordet, havde den høitærede Kultusminister endnu ikke talt, og jeg kunde maaskee derfor nu, efter hvad han har hittret, renoncere paa Ordet, men der er dog endnu Noget, som jeg har at fremsføre. — Jeg slutter mig med Hensyn til det sidste Spørgsmaal ganske og aldeles til hvad den ærede Kultusminister sagde, at denne Debat ikke kan føre til noget stort praktisk Resultat. At der ikke kan tilveiebringes Oplysninger om Landets udenrigske Stilling er en Følge ikke blot deraf, at Udenrigsministeren ikke kan møde personlig her, men er ogsaa en Følge af Grundlovsindskrænkningen, efter hvis § 1 Grundloven af 5te Juni 1849 er indskrænket til at gjælde for Kongeriget Danmarks særlige Anliggender; efter den kommer der en § 2, hvori der er opregnet, hvilke disse særlige Anliggender ere, men der er der ikke nævnt det Allermindste om de udenrigske Anliggender. Naar vi altsaa her gaae ind paa at diskutere Monarkiets Stilling til Udlandet, saa ere vi paa et Terrain, hvor vi savne enhver Berettigelse, og hvor derfor enhver Debat vil ved sin egen Tyngde falde til Jorden, og falde til Jorden, efterat have gjort Skade; thi det er Noget, som man vil bebrejde os, og som man til en vis Grad kan bebrejde os med Rette, at Forsamlingen for den betydeligste Landsdeel, hvis Rettigheder jeg bestandig skal forsvare, men dog kun en Forsamling for en Landsdeel, vil gerere sig som Forsamling for hele Monarkiet, efterat den een Gang har givet Afkald derpaa. Det var

en stor Resignation, at vi dengang gavede Afkald derpaa, og vi vidste vel, da vi gavede dette Afkald, at vi ikke længere bleve Monarkiets lovgivende Forsamling; men derfor skulle vi ikke jufte og klage, men vi skulle vide at udføre det, hvad vi have paataget os, paa dette Gebeet resignere og derimod med al Kraft tale og handle, hvor vi ere berettigede dertil. Vi ere ikke berettigede til her at føre en Diskussion om vore udenrigske Forhold. Og hvad vil den slesvigiske Forsamling sige, og med Rette kunne sige, naar vi her forhandle disse Sager, medens man der ikke kan det? Men jeg skal ikke forfølge dette længere.

Jeg skal endnu et Øieblik slutte mig til den ærede Kultusminister. Jeg troer, han har den meest afgjorte Ret i — og jeg har høvt denne Mening længe, lige fra det Øieblik, jeg kjendte Vædringsforslaget — at dette ikke kan forstaaes anderledes end som en Udtalelse af, at Monarkiets Fællesforsatning ikke er retlig bestaaende, eller i det Mindste som en udtalt Tvivl derom; thi man kunde ellers ikke „assee“ fra det. Selv om det nu imidlertid var saa, var det dog ikke da besynderligt at indføre en Paragraf i en Finantslov, hvor man sagde, at man affaae fra Noget, som ingen Indflydelse har paa hele Finantslovens Bestemmelser? Men jeg skal blot tilføie, at jeg ønsker af Hensyn til en Ytring af den ærede 2den Landssthingsmand for 8de Areds (Carlsen) om, med hvilken Tanke han var gaaet til at underskrive Vædringsforslaget, at spørge, om han ikke selv antydede, at endstjøndt man naturligviis ikke selv nærede nogen Tvivl, saa maatte dog Forslaget vække nogen Tvivl om Fællesforsatningens retlige Bestaaen. (Carlsen: Hvad jeg sagde, var det Omvendte!). Altsaa, at man ikke vilde vække nogen Tvivl om Fællesforsatningens Bestaaen, men man tvivlede dog selv. Jeg veed ikke, hvilken af disse Vendinger, den ærede Taler brugte, men mig forekomme de begge at være lige uheldige.

Der var en Ytring af den ærede Kultusminister, hvis Sandhed er i høi Grad slaaende, men som maaskee ikke opfattedes af Alle. Han sagde, at Forslaget, saaledes opfattet, som det maatte opfattes, vilde føre til, at de enkelte